

Goede mede-parochianen

Eerst Goede Vrijdag, dan Stille Zaterdag, vandaag Pasen ... in die drie dagen lijkt een heel mensenleven te passeren.

Goede Vrijdag: de dag van de wanhoop. De kruisiging sloeg bij de leerlingen in als een bom. Hoe anders hadden ze zich de Messias voorgesteld. Hij die koning zou worden en de Romeinen zou verdrijven, stierf als een misdadiger op het kruis. Voor die man hadden ze alles achtergelaten, en nu heeft de dood het laatste woord over Hem. En wat voor een dood: een schandelijke kruisdood die alleen zware misdadigers ondergaan. Geen wonder dat ze Hem allen in de steek lieten en dat Petrus vloekte dat hij Hem niet kende.

Totale wanhoop: het is zo herkenbaar en ook zo menselijk. Want er is zoveel dat in een mensenleven tot wanhoop kan drijven: ziekte, ongeval, mislukking, ruzie. En de dood, de vreselijkste gruwel die ons treft. Een gruwel die niemand spaart, ook niet de rijken en de machtigen, de onderdrukkers en de uitbuiters, de moordenaars, de dictators en de massamoordenaars. De dood spaart niemand, en dat kan ons misschien een beetje troosten.

Maar is de dood ook het einde? In de oudheid heerste een somber beeld van het dodenrijk. De Grieken moesten over de Styx, de rivier van de afschuw, naar de onderwereld. De Vikingen gingen naar het Walhalla, waar ze elke dag opnieuw konden sneuvelen. De Romeinen kwamen terecht in het niets. En toen zei Jezus tegen de berouwvolle moordenaar op het kruis naast Hem: 'Vandaag nog zult gij met Mij in het paradijs zijn.' En 'paradijs' is helemaal geen somber woord en geen somber beeld van het dodenrijk na de dood.

Is de dood dus niet het einde? Is dat de betekenis en de diepgang van Stille Zaterdag? Is dat de dag tussen wanhoop en verdriet aan de ene kant, en hoop op een nieuw leven aan de andere kant?

En de hoop wint, want het nieuwe leven is er vandaag, op Pasen. Op Goede Vrijdag is Jezus nedergedaald ter helle, zoals we in onze geloofsbelijdenis bidden, en die helle, dat is het sombere dodenrijk. Maar het kan net zo goed het beeld zijn van de wereld waarin we leven. Een wereld waarin de Kerk op dwaaltocht is en niet bij machte lijkt om nederig en diepgelovig de weg van Jezus te gaan. En ook een wereld waarin egoïsme en ikke en de rest kan stikken regeren.

En een wereld waarin haat het vaak wint van liefde, waarin de samenleving harder wordt, waarin goedheid vaak heel veraf is. En ook een wereld van onderdrukking en uitbuiting, van machtswellust en oorlog. En een wereld vol politieke en dictatoriale machtswellustelingen die alleen zichzelf, hun eigen waarheid en hun eigen macht aanbidden. Maar juist daar, in die hel van gevoelloosheid en onvrede, juist daar waar we God helemaal niet verwachten, komt Hij tot ons, want juist daar ontstaat Pasen, de dag waarop we ervaren dat God ons nooit in de steek laat.

Zusters en broeders, Christus is verrezen, halleluja. Wat is Pasen een heerlijke dag. Een dag die we elke dag kunnen vieren, want God is en blijft bij ons. Voor eeuwig en altijd. Laten we dat uitbundig vieren, vol geloof, hoop en liefde:

Zalig Pasen! Amen.

Kapelaan Wim Zürlohe, april 2025